ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1954	ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ	Ἀριθμὸς φύλλου 250

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

Ν. Δ. 3090. Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Νόμου 2063)1952 «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α.Ν. 1667)1951 «περὶ Λαϊκῆς Κατοικίας». 1

Ν. Δ. 3091. Περὶ κυρώσεως τῆς Συμβάσεως διὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τοῦ ἐγκλήματος τῆς γενοκτονίας ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1948 2

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

(1)

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ὑπ' ἀριθ. 3090.

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Νόμου 2063)1952 «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α. Ν. 1667)1951 «περὶ Λαϊκῆς Κατοικίας».

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου 1954 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

Κυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1175 τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 1952 πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἔχουσα οὕτω :

Πρᾶξις ὑπ' ἀριθ. 1175 τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1952

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Μετ'εἰσήγησιν τοῦ κ.ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας Ὑπουργοῦ

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι,

Ἐπιτρέπονται εἰς τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας δωρεαὶ Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν οἰκοπέδων πρὸς τὸ Δημόσιον διὰ τὴν ἀνέγερσιν κατοικιῶν πρὸς στέγασιν ἀστέγων καὶ ἀπόρων Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου, γενικῶς δὲ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 2063]1952 «περὶ Λαϊκῆς Στέγης», τηρουμένων τῶν διατάξεων τῆς παρ. 4 τοῦ ἄρθρου 71 τοῦ Κώδικος τῆς περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων Νομοθεσίας.

Ἡ ἀποδοχὴ παρὰ τοῦ Δημοσίου τῶν ἀνωτέρω Δωρεῶν ἐπιτρέπεται καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 παρ. 1 τοῦ Α.Ν. 2039 προβλεπομένης πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

Ἡ παροῦσα κυρωθήσεται διὰ Νόμου μεριμνῇ τοῦ κ. ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας Ὑπουργοῦ.

Ἐκδόσαν πρὸς τοῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1175 παροῦσαν πρᾶξιν του.

Ἄρθρον 2.

1. Κυροῦνται τὰ ἄρθρα 9 καὶ 11 τῆς ἀπὸ 2ας Σεπτεμβρίου 1953 μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος Συμβάσεως ἔχοντα οὕτω :

Ἄρθρον 9. Ἡ παροῦσα σύμβασις δὲν ὑπόκειται εἰς τέλη χαρτοσήμου. Πᾶσαι αἱ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης Συμβάσεως πράξεις τῆς ἐντολογόχου Τραπέζης, ἡ Συμβάσεις αὐτῆς μετὰ τρίτων, ὑπόκεινται εἰς τὰς περὶ ἀπαλλαγῆς ἐκ τελῶν χαρτοσήμου καὶ φόρων διατάξεις τῶν Α.Ν. 1667]1951 καὶ 2063]1952, ἐν τῇ ἐκτελέσει δὲ τῆς παρούσης Συμβάσεως ἡ Τράπεζα ἀπολαύει ὅλων τῶν ἀπαλλαγῶν, ἀτελειῶν καὶ προνομίων τοῦ Δημοσίου, δεδομένου ὅτι κατ' ἐντολὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τούτου ἐνεργεῖ διαχειριζομένη ἐν προκειμένῳ Δημοσίαν περιουσίαν. Εἰς περίπτωσιν μὴ ἐφαρμογῆς τῶν ἀπαλλαγῶν καὶ ἀτελειῶν τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐξ οἱουδήποτε λόγου τὸ Δημόσιον ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης ἔναντι τῆς ἐντολοδόχου Τραπέζης.

Ἄρθρον 12. Πᾶσα ἀμφισβήτησις καὶ διαφορά, ἥτις ἠθελε προκύψει μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἐξ ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης Συμβάσεως, ἀφορῶσα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἢ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῆς, εἴτε τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς ταύτης εἶναι χρηματικὸν εἴτε ἄλλο, θὰ λύηται διὰ διαιτησίας ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του. Ὁ διαιτητὴς θὰ κρίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος δικαίου, ἡ δὲ ἀπόφασις αὐτοῦ δὲν θὰ ὑπόκειται εἰς τακτικὸν τι ἢ ἔκτακτον ἔνδικον μέσον. Ἡ ἀποζημίωσις τοῦ διαιτητοῦ, καταβαλλομένη ὑπὸ τῆς Τραπέζης, βαρύνει κατὰ τὸ ἥμισυ ταύτην καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ τὸ Δημόσιον, τοῦ βαρύνοντος τὸ Δημόσιον μέρους ἀναλαμβανομένου ἐκ τῶν παρὰ τῇ ἐντολοδόχῳ Τραπέζῃ Κεφαλαίων Στεγάσεως.

Τὸ παρὸν ἄρθρον θὰ ἰσχύσῃ ἀπὸ τῆς κυρώσεώς του διὰ Νόμου.

Ἐγένετο καὶ ὑπεγράφη εἰς τετραπλοῦν, λαβόντων τῶν ὑπογραψάντων ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον.

Ἄρθρον 3.

1. Κυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1500 τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1953 πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

Πρᾶξις ὑπ' ἀριθ. 1500 τῆς 23 Δεκεμβρίου 1953 «περὶ ἐγκρίσεως συμβάσεως μεταξὺ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου,

τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος περὶ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως πληγέντων ὑπὸ θεομηνιῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν κατοικιῶν των.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Λαβὸν ὑπ' ὄψει : α) Τὸ ἐπεῖγον τῆς στεγάσεως τῶν κατοικούντων εἰς περιφερείας πληγείσας ἢ πληττομένας ὑπὸ θεομηνιῶν, β) τὸν Νόμον 2063]1952 «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1667]1951 Ἀν. Νόμου «περὶ Λαϊκῆς Κατοικίας» γ) τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 787 τῆς 9-12-1953 συνεδρίαν αὐτῆς, καὶ δ) σχετικὴν εἰσήγησιν τῶν ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ, τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας Ὑπουργῶν.

Ἀποφασίζει τὰ ἑπόμενα :

I.

Ἐγκρίνει τὴν ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1953 σύμβασιν μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσαν ὡς ἑπεται :

Σύμβασις

Μεταξύ : 1) τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Κωνσταντίνου Παπαγιάννη καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας κ. Κωνσταντίνου Ἀδαμοπούλου, κατοίκων Ἀθηνῶν, 2) τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. Γεωργίου Μαντζαβίνου, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. Καρόλου Ἀρλιώτη, κατοίκου ὡσαύτως Ἀθηνῶν.

Προοίμιον

Σκοπὸς τῆς παρούσης Συμβάσεως εἶναι :

Ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἐκείνων, ὧν αἱ κατοικίαι ἐπλήγησαν ὑπὸ θεομηνιῶν, διὰ χορηγήσεως εἰς αὐτοὺς δανείων ἐπὶ ὑποθήκης πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν κατοικιῶν των, ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, χρηματοδουμένης πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, ληφθείσης κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 787 τῆς 9ης Δεκεμβρίου 1953 καὶ ἐχούσης οὕτω :

«α') Ἐγκρίνει καὶ ἐξουσιοδοτεῖ τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὅπως χορηγήσει εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος δάνειον συνολικοῦ ποσοῦ δραχμῶν 28.000 ἑκατομμυρίων. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου δρχ. 25.000 ἑκατομύρια θέλουσι χορηγηθῆ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος εἰς σεισμοπλήκτους περιφερειῶν, ἃς θέλει καθορίζει δι' ἀποφάσεώς του ὁ Ὑπουργὸς Προνοίας, ἐξαιρουμένων τῶν Νήσων Κεφαλληνίας, Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης, πρὸς ἀπόκτησιν λαϊκῆς στέγης. Τὸ ὑπόλοιπον ποσὸν ἐκ δρχ. 3.000 ἑκατομμυρίων θέλει διατεθῆ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης σεισμοπλήκτων τῶν περιφερειῶν, ἃς ὡσαύτως θέλει κσθορίσει δι' ἀποφάσεών του ὁ Ὑπουργὸς Προνοίας, ἐξαιρουμένων τῶν Νήσων Κεφαλληνίας, Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης.

β') Τὰ παρεχόμενα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ὡς ἄνω δάνεια θὰ ἐξοφλῶνται τοκοχρεωλυτικῶς ἐντὸς χρονικῆς περιόδου 20 ἐτῶν καὶ ἐπὶ ἐπιτοκίῳ 4 ο]ο μὲν διὰ τὰ δάνεια τὰ παρεχόμενα διὰ τὴν λαϊκὴν στέγην (μέχρι συνολικοῦ ποσοῦ δρχ. 25.000 ἑκατομμυρίων) ἐπὶ ἐπιτοκίῳ δὲ 6 ο]ο διὰ τὰ δάνεια τὰ παρεχόμενα δι' ἐπαγγελματικὴν στέγην (μέχρι συνολικοῦ ποσοῦ δραχ. 3.000 ἑκατομμυρίων).

γ') Οἱ λοιποὶ ὅροι, ὑφ' οὓς θέλουσι χορηγοῦνται ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τὰ δάνεια ταῦτα καὶ εἰδικώτερον οἱ ὅροι ὑφ' οὓς θέλει παρασχεθῆ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἡ ἐγγύησις τοῦ Δημοσίου, θέλουσι καθορισθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐκτελεστέας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της.

δ') Τὸ ἐπιτόκιον, ὑφ' ὃ θέλουσι χορηγηθῆ ὑπὸ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος τὰ ὡς ἄνω δάνεια δρχ. 25.000 ἑκατομμυρίων καὶ 3.000 ἑκατομμυρίων, θέλει καθορισθῆ δι' ἀπ' εὐθείας συμφωνίας τῶν δύο τούτων Τραπεζῶν.

ε') Τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν 28.000 ἑκατομμυρίων θέλει τεθῆ ὑπὸ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τμηματικῶς καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τὰ ὁποῖα καθορίζονται κατὰ μῆνα ὑπὸ τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1954.

στ') Ἀκυροῦται καὶ δὲν ἰσχύει ἡ μήπω ἐκτελεσθεῖσα ἀπόφασις τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, δι' ἧς ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις δανείου 3.000 ἑκατομμυρίων εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ὑπὸ ταύτης χορήγησιν δανείων εἰς τοὺς σεισμοπαθεῖς Ξυλοκάστρου (Συνεδρ. Ν. Ε. 735]11-8-1953 θέμα 6ον).

ζ') Ἡ παροῦσα ἀπόφασις δέον ν' ἀνακοινωθῆ εἰς τὰ ἁρμόδια Ὑπουργεῖα Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως μεριμνήσωσι διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω προβλεπομένης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ διὰ δανείων οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 3.000 ἑκατομμυρίων, συμφώνως τῇ ἀνωτέρω ἀποφάσει τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, θέλει ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη, ἔχοντα ὑπ' ὄψει τὸν ἀνωτέρω σκοπόν, συμφωνοῦσι τὰ ἀκόλουθα :

Ἄρθρον 1.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἀναλαμβάνει νὰ χρηματοδοτήσῃ τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καταρτιζομένης μεταξὺ των σχετικῆς συμβάσεως, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἐν τῷ ἀνωτέρω προοιμίῳ μνημονευομένης ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 2.

Ἡ Ἐθνικὴ Κτηματικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χορηγήσῃ τὰ δάνεια ταῦτα ἐξασφαλιζόμενα δι' ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἐφ' οὗ ἡ δι' ἣν τὸ δάνειον οἰκοδομή, εἰς ἐκείνους, οὓς θὰ καθορίσῃ ὁ Ὑπουργὸς Κοινωνικῆς Προνοίας δι' ἀποφάσεώς του, ὡς δικαιούχους κρατικῆς στεγαστικῆς συνδρομῆς, ἐξοφλητέα ἐντὸς 20ετίας κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας, διὰ καταβολῆς καθ' ἑξαμηνίαν ἀναλόγου τοκοχρεωλυτικῆς δόσεως καὶ ὑφ' οὓς ἄλλους ὅρους ἤθελεν ἐγκρίνει ὁ Ὑπουργὸς Κοινωνικῆς Προνοίας. Διὰ τῶν δανειστικῶν συμβολαίων θὰ παρέχηται εἰς τοὺς ἐκ τῶν ὡς εἴρηται δανείου ὀφειλέτας ἡ εὐχέρεια ὅπως ἐνεργῶσι πρὸ τῆς λήξεως ἑκάστης τοκοχρεωλυτικῆς δόσεως τμηματικὰς καταβολὰς ἔναντι ταύτης, τῆς Τραπέζης οὔσης ὑποχρέου νὰ δέχεται ταύτας, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπέχῃ αὕτη ὑποχρέωσιν πληρωμῆς τόκων πρὸς τὸν καταθέτοντα ὀφειλέτην ἐπὶ τῶν οὕτω προκαταβαλλομένων παρ' αὐτοῦ ποσῶν.

Ἄρθρον 3.

Τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, λόγῳ κρατικῆς στεγαστικῆς συνδρομῆς τῶν πρὸς οὓς χορηγηθήσονται τὰ κατὰ τ' ἀνωτέρω δάνεια ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, παρέχει διὰ τῆς παρούσης πρὸς αὐτὴν τὴν πλήρη καὶ ἀνεπιφύλακτον ἐγγύησίν του, παραιτούμενον τῆς ἐνστάσεως τῆς διαιρέσεως καὶ διζήσεως καὶ ἐξουσιοδοτεῖ ἀπὸ τοῦδε ἀνεκκλήτως τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἵνα αὕτη, ἐπὶ τῇ ἁπλῇ αἰτήσει τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀναλαμβάνῃ ἐκ τοῦ παρ' αὐτῇ (τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος) λογαριασμοῦ του «Ἑλληνικὸν Δημόσιον—

Λογαριασμὸς Ἐσόδων καὶ πληρωμῶν» τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσὸν καὶ καταβάλη τοῦτο εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ληξιπροθέσμων καὶ μὴ ἐξοφληθεισῶν ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν δόσεων τῶν δανείων εἰς ἃ ἀφορᾷ ἡ διὰ τῆς παρούσης παρεχομένη ἐγγύησίς του, μετὰ τῶν τυχὸν ἐξόδων, τόκων καὶ φόρων τῶν δανείων τούτων. Διευκρινίζεται ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐξοφλήσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου μέρους μόνον τῆς ὀφειλομένης παρ' αὐτοῦ τοκοχρεωλυτικῆς δόσεως, ἡ Ἐθνικὴ Κτηματικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος θὰ δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τὴν κατὰ τὸν ἄνω τρόπον, πληρωμὴν αὐτῇ τοῦ μὴ ἐξοφληθέντος ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ὑπολοίπου τῆς δόσεως.

Ἄρθρον 4.

Αἱ κατὰ τὸν διὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁριζόμενον τρόπον ἐξοφλούμεναι τοκοχρεωλυτικαὶ δόσεις, θὰ ὀφείλωνται, ἀπὸ τῆς ἐξοφλήσεώς των, πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον.

Ἡ Ἐθνικὴ Κτηματικὴ Τράπεζα ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως, ὡς ἐντολοδόχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἐπιδιώκῃ τὴν εἴσπραξιν ἀπὸ τοὺς ὀφειλέτας καὶ τῶν κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ἐξοφλουμένων τοκοχρεωλυτικῶν δόσεων τῶν ὡς ἄνω δανείων, προσφεύγουσα καὶ εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ Δημοσίου Ταμείου διὰ τὴν κατὰ τὰς διατάξεις περὶ εἰσπράξεως Δημοσίων ἐσόδων εἴσπραξίν των.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δύναται ἐν οἱαδήποτε στιγμῇ δι' ἐκπροσώπων αὐτοῦ, νὰ ἐνεργῇ ἔλεγχον καὶ νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν τῆς ἐκ τοῦ παρόντος δανείου δημιουργουμένης λήψοδοσίας.

Ἄρθρον 5.

Ὁ τε συμβατικὸς καὶ ὁ ὑπερημερίας τόκος τῶν δανείων τούτων ὁρίζεται εἰς 4 ο]ο ἐτησίως καὶ εἶναι ἀπηλλαγμένος τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν. Ἐκ τοῦ τόκου τούτου ἡ Ἐθνικὴ Κτηματικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος θὰ ἀποδίδῃ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον τὸ 1]8 διὰ τὴν ἣν παρέχει ἐγγύησίν του, εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους, ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους τούτου εἰσπραχθέντων τόκων. Τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν τῶν τόκων δὲν θὰ καταβάλληται εἰς τὸ Δημόσιον διὰ τοὺς τόκους τῶν δανείων ἐκείνων, δι' ἅτινα ἡ Τράπεζα ἤθελεν ἀπαλλάξει δι' ἐγγράφου της τὸ Δημόσιον τῶν ἐκ τῆς ἐγγυήσεως ὑποχρεώσεών του.

Εἰς πίστωσιν πάντων τῶν ἀνωτέρω, ἅτινα τὰ συμβαλλόμενα μέρη συνομολογοῦσι καὶ συναποδέχονται, συνετάχθη ἡ παροῦσα εἰς τρία ὅμοια, ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Δεκεμβρίου 1953 καὶ ὑπογράφεται ὡς ἕπεται :

ΟΙ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ

Διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον :

Οἱ Ὑπουργοὶ

Ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ΚΩΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐπὶ τῆς Κοιν. Προνοίας ΚΩΝ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

Διὰ τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος :

Ὁ Διοικητὴς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ

Διὰ τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος

Ὁ Διοικητὴς

ΚΑΡΟΛΟΣ ΑΡΛΙΩΤΗΣ

II.

Ἅπασαι αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου 2063]1952 περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 1667]1951 «περὶ Λαϊκῆς Κατοικίας» ὡς τροποποιοῦνται καὶ συμπληροῦνται διὰ τῆς παρούσης πράξεως, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν δανείων, περὶ ὧν ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου Πρώτου τῆς παρούσης Πράξεως κυρουμένη σύμβασις.

III.

Δικαιοῦχοι κρατικῆς στεγαστικῆς συνδρομῆς θεωροῦνται καὶ αἱ οἰκογένειαι ὧν τὰ στέγαστρα ἐπλήγησαν ὑπὸ θεομηνιῶν αἵτινες εἰς τὸν συνοικισμὸν τῆς μονίμου ἐγκαταστάσεως αὐτῶν δὲν διαθέτουσιν ἄλλην ἰδιόκτητον κατάλληλον στέγην.

IV.

Τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς κυριότητος τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ τῶν εἰς ὑποθήκην διδομένων κτημάτων πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐν τῇ παρούσῃ δανείων, καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας.

V.

Ἡ χορήγησις τῶν δανείων γίνεται βάσει τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου, διὰ καταβολῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην τοῦ ποσοῦ τοῦ δανείου ἐφ' ἅπαξ ἢ κατὰ τμήματα, τῶν σχετικῶν καταβολῶν ἀποδεικνυομένων δι' ἀτελῶν ἀποδείξεων τοῦ ὀφειλέτου.

VI.

Ἐν περιπτώσει διεκδικήσεως ὑπὸ τρίτου τοῦ ἀκινήτου, ἐφ' οὗ εἶναι ἐγγεγραμμένη ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἢ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ὑποθήκη εἰς ἀσφάλειαν δανείου χορηγουμένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης, δικαιοῦται τὸ Δημόσιον ἢ ἡ Τράπεζα, κατὰ τὴν περίπτωσιν, νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ Δικαστικῶς ἀναγνωρισθέντος κυρίου τοῦ ἀκινήτου τὸ ποσὸν τοῦ δανείου μετὰ τῶν τόκων, ὡς περιελθὸν εἰς αὐτὸν διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου γενομένων κτισμάτων. Ὁ ἀναγνωρισθεὶς κύριος, εἰς ὃν περιῆλθε τὸ ἀκίνητον μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κτίσματος τοῦ γενομένου ὑπὸ τοῦ λαβόντος τὸ δάνειον παρὰ τῆς Τραπέζης, τεκμαίρεται καταστὰς πλουσιώτερος κατὰ τὸ ποσὸν εἰς ὃ ἀνέρχεται τὸ ληφθὲν δάνειον μετὰ τῶν τόκων.

VII.

Τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἢ ἡ Τράπεζα διὰ τὴν εἴσπραξιν τοῦ ποσοῦ τοῦ δανείου μετὰ τῶν τόκων παρὰ τοῦ ἀναγνωρισθέντος κυρίου δικαιοῦται. ἐφαρμοζομένου ἐν προκειμένῳ τοῦ ἄρθρου 956 τῆς Δολιτικῆς Δικονομίας ἢ τῶν ἄρθρων 315—409 Κρητικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τοῦ 1880, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τοῦ ἀναγνωρισθέντος κυρίου, θεωρουμένου τρίτου διακατόχου.

VIII.

Αἱ μετὰ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος συναπτόμεναι συμβάσεις τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, δι' ὧν αὕτη πορίζεται κεφάλαια πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς διαθέσεως τούτων εἰς στεγαστικὰ δάνεια κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης, ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους χαρτοσήμου.

IX.

Οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας ἐξουσιοδοτοῦνται ὅπως καταρτίσωσι σύμβασιν μετὰ τῶν Τραπεζῶν Ἑλλάδος καὶ Ἐθνικῆς Κτηματικῆς, διὰ τὴν ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης χορήγησιν δανείων πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς παρούσης Πράξεως καὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐκδόσαν πρὸς τοῦτο τὴν προκειμένην ὑπ' ἀριθ. 1500 Πρᾶξιν αὐτοῦ, ἥτις δημοσιευομένη διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Α') ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, κυρωθήσεται δὲ διὰ Νόμου.

Ὁ Πρόεδρος Τὰ Μέλη

Ἄρθρον 4.

1. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α.Ν. 1667]51 ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου δευτέρου τοῦ Ν. 2063]52 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

1. Δικαιοῦχοι κρατικῆς στεγαστικῆς συνδρομῆς κατὰ τὸν παρόντα νόμον εἶναι αἱ οἰκογένειαι αἵτινες εἰς τὸν οἰκισμὸν τῆς μονίμου ἐγκαταστάσεως αὐτῶν διαβιοῦν εἰς στέγαστρα ἀκατάλληλα διὰ κατοικίαν εἴτε λόγῳ εἴδους δομήσεως ἢ κατασκευῆς εἴτε λόγῳ ζημιῶν συνεπείᾳ αἰτίας

πολέμου ἢ οἱασδήποτε φύσεως θεομηνίας ἢ ἀτυχήματος, δὲν διαθέτουν δὲ ἄλλην ἰδιόκτητον στέγην κατάλληλον διὰ κατοικίαν ἐν τῷ οἰκισμῷ τῆς μονίμου διαβιώσεώς των καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀποκτήσουν τοιαύτην δι' ἰδίων των μέσων. Ἐπίσης δύνανται νὰ τύχουν κρατικῆς στεγαστικῆς συνδρομῆς οἰκογένειαι χαμηλοῦ εἰσοδήματος μὴ διαθέτουσαι ἰδιόκτητον στέγην, αἵτινες διαβιοῦσαι ἐπὶ ἐνοικίῳ διαθέτουν μέγα μέρος τοῦ εἰσοδήματός των διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ μισθίου, τοῦ ὑπολοίπου κρινομένου ἀνεπαρκοῦς διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῶν.

Δικαιοῦχοι ὡσαύτως κρατικῆς συνδρομῆς πρὸς στέγασιν κατὰ τὸν παρόντα νόμον εἶναι καὶ οἰκογένειαι αἱ ἐγκαθιστάμεναι εἰς ὑφισταμένους ἢ νέους ἀνεγειρομένους οἰκισμοὺς κατ' ἐφαρμογὴν Κρατικοῦ Σχεδίου.

2. Οἱ ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3 καὶ 4 στίχοι τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1667]1951, ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 2063]52, ἀντικαθίστανται ὡς ἀκολούθως:

«Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας ἐκδιδομένων μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Λαϊκῆς Στέγης, δύνανται νὰ κανονίζωνται εἴτε κατ' ἐνιαῖον τρόπον εἴτε κατὰ κατηγορίας περιπτώσεων».

3. Εἰς τὸ ἕβδομον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1667]51 ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 2063]52 ἡ φράσις τοῦ τετάρτου στίχου «σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Στεγάσεως» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς φράσεως «σύμφωνον γνώμην τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 Συμβουλίου Λαϊκῆς Στέγης».

4. Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1667]51 ὡς οὗτος ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 2063]52 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Τὰ παραχωρούμενα οἰκόπεδα, μεταβιβάζονται εἰς τοὺς κατὰ τὸν παρόντα νόμον δικαιούχους δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, ἀποτελούσης τίτλον μεταγραφῆς, δωρεὰν ἢ ἐπὶ χρεώσει τῆς ἀξίας αὐτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐκτελέσεως ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας ὡρισμένων κατ' ἐλάχιστον ὅριον οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁρίζεται ἡ ἀξία τοῦ παραχωρουμένου οἰκοπέδου, κατόπιν γνωματεύσεως Ἐπιτροπῆς ὁριζομένης ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, ὁ χρόνος καὶ ὁ τρόπος ἐξοφλήσεως τῆς ἀξίας του, ὡς καὶ ἡ ἐγγραφὴ ὑποθήκης μέχρι τελικῆς ἐξοφλήσεως τῆς καθορισθείσης ἀξίας. Ἡ ἀπόφασις αὕτη διαβιβάζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου εἰς τὸν ἁρμόδιον Μεταγραφοφύλακα ὅστις ὑποχρεοῦται ἀμέσως νὰ μεταγράψῃ τὸ παραχωρούμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ παραχώρησις καὶ νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ὑποθήκην, νὰ μεταβιβάσῃ δὲ τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ μεταγραφῆς καὶ ὑποθήκης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. Ἡ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ὑποθήκη θεωρεῖται ἐγγραφεῖσα ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς τῆς κυριότητος ἔστω καὶ ἂν ἐγένετο μεταγενεστέρως, προηγεῖται δὲ πάσης ἑτέρας ἢ οἱουδήποτε ἐμπραγμάτου δικαιώματος ὑπὲρ ἑτέρου τινὸς ἔστω καὶ ἂν κατεχωρήθησαν εἰς τὰ οἰκεῖα βιβλία πρὸ τῆς ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ὑποθήκης. Ἡ διαγραφὴ τῆς ὑποθήκης ἐνεργεῖται τῇ ἐγγράφῳ ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς ἐξουσιοδοτουμένης ὑπ' αὐτοῦ Ὑπηρεσίας ἅμα τῇ προσαγωγῇ ἀποδείξεως πληρωμῆς τῆς τελευταίας δόσεως τοῦ τιμήματος. Ἡ μὴ τήρησις ὅρου τινὸς τῆς ἀποφάσεως περὶ μεταβιβάσεως συνεπάγεται τὴν ἀκύρωσιν ταύτης, πᾶσα δὲ καταβληθεῖσα δόσις δὲν ἀναζητεῖται. Ἡ μεταβίβασις τῆς κυριότητος τοῦ οὕτως παραχωρουμένου ἀπαγορεύεται μέχρις ἐξοφλήσεως τῆς ἀξίας αὐτοῦ, πλὴν τῆς μεταβιβάσεως τούτου λόγῳ προικὸς πρὸς ἀνιόντας ἢ κατιόντας ἢ ἀδελφοὺς ἢ νομίμως υἱοθετηθέντας».

5. Ἡ παράγραφος 9 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1667]51 ὡς οὗτος ἐκυρώθη διὰ τοῦ Νόμου 2063]52 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ ἐξόφλησις τῆς ἀξίας παραχωρουμένων ἢ ἀπαλλοτριουμένων κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἀκινήτων, αἱ πράξεις μεταβιβάσεως αὐτῶν πρὸς στεγαζομένους, τὰ δανειστικὰ συμβόλαια ἢ δηλώσεις ἀποδοχῆς χορηγουμένων ὑλικῶν ἢ οἰκοπέδων καὶ πάσης ἐν γένει στεγαστικῆς βοηθείας, ἅπασα γενικῶς ἡ ἔγγραφος διαδικασία διὰ τὴν χορήγησιν στεγαστικῆς συνδρομῆς ἤτοι αἰτήσεις καὶ ἔγγραφα ἐν γένει πρὸς διοικητικὰς ἢ δικαστικὰς Ἀρχάς, ἡ παρ' αὐταῖς διαδικασία, αἱ πράξεις αὐτῶν, τὰ ἀντίγραφα τῶν πράξεων, αἱ δηλώσεις, ἔνορκοι βεβαιώσεις, ἡ ἔκδοσις παντὸς ἐν γένει τίτλου ἰδιοκτησίας, ἡ ἀπόδειξις λήψεως τοῦ δανείου, ἡ μεταγραφὴ τίτλων ἰδιοκτησίας, ἡ ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἢ ἐξάλειψις ὑποθήκης κατὰ πᾶσαν ἀνεξαιρέτως ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου προβλεπομένην περίπτωσιν, ἡ ἐξόφλησις τῶν δόσεων τῶν ὀφειλῶν λόγῳ οἱασδήποτε παρασχεθείσης στεγαστικῆς βοηθείας κατὰ τὸν παρόντα νόμον, ἡ σύναψις μισθωτηρίων συμβολαίων καὶ ἡ καταβολὴ τῶν μισθωμάτων κατὰ τὸν παρόντα Νόμον ἀπαλλάσσονται ἀπὸ παντὸς ἀνεξαιρέτως φόρου ἢ καὶ τέλους ἢ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ἐν γένει ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ Δήμου ἢ Κοινότητος ἢ παντὸς ἐν γένει τρίτου, τὰ δὲ δικαιώματα τῶν συμβολαιογράφων καὶ τῶν ἀμίσθων μεταγραφοφυλάκων καὶ ὑποθηκοφυλάκων περιορίζονται εἰς τὸ τρίτον τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων.

6. Ἡ παράγραφος ΙΙ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1667]51 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ Δημοσίου ἐγγράφεται ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος παραχωρουμένου ἀκινήτου (κατοικίας ἢ οἰκοπέδου) ἴση πρὸς τὴν συνολικὴν ἀξίαν τῆς παρασχεθείσης στεγαστικῆς συνδρομῆς ὡς αὕτη ὁρίζεται ἐν τῇ παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου τούτου ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς παραγρ. 12 τοῦ ἄρθρου δευτέρου τοῦ Ν. 2063]52. Ἐν περιπτώσει χορηγήσεως δανείου ἢ οἰκοδομικῶν ὑλικῶν, ἐγγράφεται ὁμοίως ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἐφ' οὗ πρόκειται νὰ διατεθῇ τὸ δάνειον ἢ τὰ ὑλικὰ ἴση πρὸς τὴν συνολικὴν ἀξίαν τῆς διὰ τοῦ δανείου ἢ καὶ ὑλικῶν παρασχεθείσης στεγαστικῆς βοηθείας. Τίτλον πρὸς ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης ἀποτελεῖ ἡ πρᾶξις μεταβιβάσεως τῆς κατοικίας ἢ τοῦ οἰκοπέδου ἢ τὸ συμβόλαιον συνάψεως τοῦ δανείου ἢ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας ἡ καταλογίζουσα εἰς τὸν βοηθούμενον τὴν ἀξίαν τῶν χορηγηθέντων ὑλικῶν, καθοριζομένην ὡς ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου τούτου ὁρίζεται καὶ προσδιορίζουσα τὸ ἀκίνητον αὐτοῦ ἐφ' οὗ τὰ ὑλικὰ ἐχρησιμοποιήθησαν. Ἡ καταβολὴ εἰς τὸν δικαιοῦχον τοῦ ποσοῦ τοῦ δανείου ἐνεργεῖται δι' ἁπλῆς ἀποδείξεως, ἀποτελούσης πλήρη ἀπόδειξιν μὴ ἀπαιτουμένης τῆς συντάξεως σχετικοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου.

Διὰ τὴν κατὰ τὸν παρόντα Νόμον ἐγγραφὴν ὑποθήκης δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προσαγωγὴ πλήρων τίτλων ἰδιοκτησίας ὁσάκις δὲν κρίνεται παρὰ τοῦ ἐνεργοῦντος τὸν ἔλεγχον οὐσιαστικῶς ἀπαραίτητος πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου, ἐπιτρέπεται δὲ ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ ἁπανταχοῦ τῆς Χώρας τοῦ Ν. 3743 τῆς 4]9 Ἰανουαρίου 1929 «περὶ τῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος παραχωρουμένων ὑποθηκῶν ἐπὶ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ν. Χώραις». Ὁ κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐνυπόθηκος ὀφειλέτης θεωρεῖται ἔναντι τοῦ τρίτου τυχὸν κυρίου τοῦ ἐνυποθήκου ἀκινήτου ὡς κακῆς πίστεως νομεὺς στερούμενος τοῦ δικαιώματος τῆς ἀφαιρέσεως ἢ τῆς ἀποζημιώσεως δι' οἱασδήποτε δαπάνας αὐτοῦ ὡς καὶ τοῦ διὰ τῆς χρησικτησίας κτήσεως τῆς κυριότητος καὶ ἀποβάλλεται ἐξ αὐτοῦ.

7. Ἡ παράγρ. 12 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1667]51 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Ὑφισταμένης ὑποθήκης πᾶσα ἀπαλλοτρίωσις τοῦ ἀκινήτου εἶναι ἄκυρος, ἐπιτρεπομένης μόνον τῆς μεταβιβάσεως λόγῳ προικὸς ὑπὲρ κατιόντων ἢ ἀδελφῶν.

8. Ἡ τελευταία φράσις τῆς παραγρ. 4 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Α.Ν. 1667]51 ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς παραγρ. 15 τοῦ ἄρθρου δευτέρου Ν. 2063]52 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Αἱ δαπάναι διὰ τὴν ἐπαναφορὰν βλαβῶν οὐχὶ ἐκ συνήθους χρήσεως ἢ θεομηνίας ἢ ἀνωτέρας βίας καταλογίζονται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ καὶ εἰσπράττονται ὡς δημόσιον ἔσοδον».

9. Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς προηγουμένης

παραγράφου χάριν τοῦ γενικοῦ στεγαστικοῦ προγράμματος ἀνεγερθησομένων ἐργατικῶν κατοικιῶν κατὰ οἰκισμόν, τὰ τῆς ἐνάρξεως ἀνεγέρσεως τῶν ὡς ἄνω κατοικιῶν ἢ σειρὰ προτεραιότητος καὶ πᾶν συναφὲς ζήτημα καθορίζονται διὰ Κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἐργασίας μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παρ. 34 τοῦ δευτέρου ἄρθρου τοῦ Ν. 2063]52 προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν.Δ. 2530]53] καὶ ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ παρόντος.

10. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Α. Ν. 1667]51 ὡς οὗτος ἐκυρώθη διὰ τοῦ Ν. 2063]52, τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Φυσικὰ ἢ Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου δύνανται νὰ ἀνεγείρωσι Λαϊκὰς κατοικίας ἢ νὰ ἐπισκευάσωσιν ἢ συμπληρώσωσιν ὑφισταμένας τοιαύτας, πρὸς στέγασιν προσωπικοῦ των ἢ πελατῶν των, ἐφ' ὅσον οὗτοι τυγχάνουσι καὶ ἀναγνωρίζονται δικαιοῦχοι κατὰ τὰ διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου».

11. Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α.Ν. 1667]51 ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς παραγράφου 10 τοῦ ἄρθρου δευτέρου τοῦ Νόμου 2063]52 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Διὰ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τοὺς πίνακας τούτους τηρεῖται προτεραιότης ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς κακῆς στεγαστικῆς καταστάσεως τῆς οἰκογενείας, τῆς ἀδυναμίας βελτιώσεως τῆς καταστάσεως ταύτης δι' ἰδίων μόνον μέσων τῆς οἰκογενείας λόγῳ μικροῦ εἰσοδήματος, τοῦ χρόνου παραμονῆς τῆς οἰκογενείας εἰς τὸ ἀκατάλληλον στέγαστρον, τῆς συμβολῆς ἣν δύναται νὰ διαθέσῃ ἕκαστος τῶν δικαιούχων ἔναντι τῆς ἀξίας τῆς νέας κατοικίας, τοῦ ἀριθμοῦ μελῶν τῆς οἰκογενείας, τῆς ἰδιότητός της ὡς πολυτέκνου καὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Ἡ προτεραιότης ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ δικαιούχου ἀρχηγοῦ ἢ προστάτου τῆς οἰκογενείας δίδεται κατὰ τὴν ἀκόλουθον σειράν:

α) Οἰκογένεια ἄνευ προστάτου λόγῳ πολεμικῆς αἰτίας ἢ οἰκογένεια τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ἢ ὁ προστάτης εἶναι ἀνάπηρος πολέμου.

β) Οἰκογένεια τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ἢ ὁ προστάτης τυγχάνει πρόσφυξ ἐν γένει ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας, Ρωσίας, Βουλγαρίας, Ρουμανίας κλπ.

γ) Οἰκογένεια τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ἢ προτάστης τυγχάνει μισθωτὸς ἐν γένει ἤτοι δημόσιος ἢ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, συνταξιοῦχος ἐν γένει, ἐργάτης, κλπ.

Ἡ προτεραιότης εἰς περιπτώσεις ἴσων δικαιωμάτων δίδεται διὰ κλήρου. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν προγράμματος τινος κατὰ τὸ ἄρθρον 2 παραγρ. 1 ἐδάφ. γ' τοῦ παρόντος, προτεραιότης ὡς ἐκ τῆς ὑφισταμένης στεγαστικῆς καταστάσεως τοῦ οἰκισμοῦ προελεύσεως τοῦ δικαιούχου δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Στεγαστικὴ συνδρομὴ παρέχεται κατὰ σειρὰν ἐξ ἑκάστου ὁριστικοῦ πίνακος δικαιούχων εἰς ὅσας οἰκογενείας προβλέπεται ὑπὸ τοῦ προγράμματος κατὰ τὴν παράγρ. 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἄρθρον 5.

1. Ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Α.Ν. 1667]51 «περὶ Λαϊκῆς Κατοικίας» ἀπαλλοτρίωσις ἀκαλύπτων οἰκοπέδων ἢ κεκαλυμμένων ὑπὸ προχείρων ἢ προσωρινῶν κατασκευῶν ὑπὲρ Συνεταιρισμῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων διὰ τὴν στέγασιν τῶν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῶν, τῶν στερουμένων καὶ αὐτῶν τούτων καὶ τῶν συνοικούντων μετ' αὐτῶν προσώπων τῆς οἰκογενείας των, ἰδιοκτήτου στέγης ἢ ἰδιοκτήτου οἰκοδομησίμου κατὰ τὰς περὶ σχεδίων πόλεων διατάξεις, οἰκοπέδου εἰς τὸν τόπον τῆς μονίμου διαμονῆς των. Ἐκ τῶν ὡς ἄνω οἱ ἐγκατεστημένοι ἐν Ἀθήναις καὶ Θεσσαλονίκῃ ἵνα κριθοῦν δικαιοῦχοι δέον νὰ στεροῦνται ἰδιοκτήτου στέγης ἢ οἰκοπέδου, εἰς ὁλόκληρον τὸ λεκανοπέδιον Ἀθηνῶν ἢ εἰς τὸν τέως Δῆμον Θεσσαλονίκης.

2. Ἐπιτρέπεται ὡσαύτως ἡ παραχώρησις Κρατικῶν οἰκοπέδων εἰς Συνεταιρισμοὺς Δημ. Ὑπαλλήλων διὰ τὴν στέγασιν τῶν, κατὰ τὴν παρ. 1 τοῦ παρόντος, μελῶν των, ἐπὶ χρεώσει εἰς αὐτοὺς τῆς ἀξίας των καθοριζομένης ταύτης δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

3. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐκχώρησις μισθοῦ ἢ συντάξεως διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς χορηγουμένης διὰ τοῦ Α.Ν. 1667]1951 ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν. 2063]1952 καὶ τοῦ παρόντος, στεγαστικῆς συνδρομῆς, συγχωρουμένης ἅμα καὶ τῆς κατασχέσεως τούτων μέχρι τοῦ 1]4.

Ἄρθρον 6.

1. Ὁ προγραμματισμός, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ μελέτη καὶ ἡ μελέτη δημοπρατήσεως τῶν κατὰ τὸν παρόντα Νόμον οἰκιῶν ἀνήκει εἰς τὰς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας. Ἡ συλλογὴ στοιχείων διὰ τὸν προγραμματισμὸν τῶν ἔργων κατὰ τὰς ἑκάστοτε ὁδηγίας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, αἵτινες ὑποβάλλωσι ταῦτα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας. Ἡ ἐκτέλεσις καὶ ἡ διοίκησις τῆς ἐκτελέσεως ἀνήκει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων πλὴν τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν τὰ ἔργα ἐκτελοῦνται ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὁπότε δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας ἢ προκειμένου περὶ Ἐργατικῆς Στέγης, διὰ Κοινῆς Ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἐργασίας, ἡ ἐκτέλεσις καὶ ἡ διοίκησις τῆς ἐκτελέσεως δύναται ν' ἀνατεθῇ εἰς τὰς Τεχνικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἢ εἰς ἄλλας Δημοσίας Τεχνικὰς Ὑπηρεσίας.

2. Ἡ κατὰ τὸν Α. Ν. 1667]51, ὡς οὗτος ἐκυρώθη, ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ Ν. 2063]52, ἁρμοδιότης τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἀνάγεται πλὴν τῆς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἁρμοδιότητος, καὶ εἰς τὴν Οἰκιστικὴν Ἔρευναν καὶ τὴν Χωροταξικὴν Μελέτην τῶν Οἰκισμῶν ἐν γένει, τὴν ἔρευναν τῶν συνθηκῶν κατοικίας, ὡς καὶ τὸν προγραμματισμὸν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων λαϊκῆς κατοικίας καὶ τὴν διάθεσιν τῶν σχετικῶν πιστώσεων, τῆς ἁρμοδιότητος περὶ τὴν πολεοδομικὴν διαρρύθμισιν τῶν οἰκισμῶν ἀνηκούσης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίων Ἔργων, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ν. Δ. 2386]53 «Περὶ ἑνοποιήσεως καὶ ἀποκεντρώσεως τῶν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους» ἢ προκειμένου περὶ ἀστικῶν προσφυγικῶν Οἰκισμῶν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας κατὰ τὰς κειμένας περὶ Ἀποκαταστάσεως Ἀστῶν Προσφύγων διατάξεις.

Ἄρθρον 7.

1. Εἰς τὰς Ἐπιτροπὰς παραλαβῆς ἔργων στεγάσεως ἠσφαλισμένων μελῶν Ὀργανισμῶν Κοιν. Ἀσφαλίσεως, μετέχει ὡς μέλος καὶ ἰδιώτης ἢ Δημόσιος ὑπάλληλος Πολιτικὸς Μηχανικὸς ὁριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοιν. Προνοίας κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς παρ. 34 τοῦ δευτέρου ἄρθρου τοῦ Ν. 2063]52, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν. Δ. 2530]53 καὶ ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ παρόντος, τῆς ἁμοιβῆς τούτου καθοριζομένης ἐν τῇ ὡς ἄνω ἀποφάσει καὶ βαρυνούσης τὸν κατὰ τὴν παρ. 31 τοῦ ἄρθρου δευτέρου τοῦ Ν. 2063]52 λογαριασμόν.

Ἄρθρον 8.

1. Διὰ Β. Δ. προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, δύναται νὰ κωδικοποιηθῶσιν εἰς ἐνιαῖον κείμενον αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος καὶ τῶν Α. Ν. 1667]1951, Ν. 2063]1952 καὶ Ν. Δ. 2530]53 ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ Κωδικοποιήσεως Διατάξεων περὶ Λαϊκῆς Κατοικίας». Κατὰ τὴν κωδικοποίησιν ἐπιτρέπεται ἀνακατάταξις τῶν σχετικῶν ἄρθρων καὶ νέα ἀρίθμησις αὐτῶν, τῶν παραγράφων καὶ ἐδαφίων

τούτων καὶ πᾶσα ἄλλη διαρρύθμισις τοῦ κειμένου ἀναγκαία λόγῳ τῶν ἐπελθουσῶν καταργήσεων καὶ τροποποιήσεων σχετικῶν διατάξεων.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Βέρνης τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1954

ΠΑΥΛΟΣ

Β.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΓΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Θ. ΚΑΨΑΛΗΣ, ΚΛ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Α. ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, Κ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ, ΣΤ. ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, Χ. ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ, Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ, Ε. ΓΟΝΗΣ, Σ. ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Σ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ, Β. ΒΡΑΧΝΟΣ, Λ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ, Χ. ΓΕΡΑΚΙΝΗΣ,

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1954

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΚΛ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

(2)

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ὑπ' ἀριθ. 3091.

Περὶ κυρώσεως τῆς Συμβάσεως διὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τοῦ ἐγκλήματος τῆς γενοκτονίας ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1948.

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1954 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

Κυροῦται καὶ ἔχει πλήρη καὶ νόμιμον ἰσχύν, ἡ ἀπὸ 9ης Δεκεμβρίου 1948 Σύμβασις διὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τοῦ ἐγκλήματος τῆς γενοκτονίας, ὑπογραφεῖσα ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου 1949, μὴ γινομένων ἀποδεκτῶν τῶν ὑπὸ ἑτέρων Κρατῶν διατυπωθεισῶν ἐπιφυλάξεων κατὰ τὴν ὑπογραφὴν ἢ ἐπικύρωσιν τῆς ἀνωτέρω Συμβάσεως ἢ καὶ κατὰ τὴν προσχώρησιν εἰς αὐτήν.

Ἡ ἰσχὺς διὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐν λόγῳ Συμβάσεως, ἧς τὰ κείμενα ἔπονται ἐν γαλλικῷ πρωτοτύπῳ καὶ ἐν μεταφράσει εἰς τὴν ἑλληνικήν, ἄρχεται κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 αὐτῆς.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Βέρνης τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1954

ΠΑΥΛΟΣ

Β.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΓΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Γ. ΡΑΛΛΗΣ, Η. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΛ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΤΣΑΣ, Α. ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, Σ. ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, Π. ΛΕΒΑΝΤΗΣ, Χ. ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ, Σ. ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ, Σ. ΓΥΑΛΙΣΤΡΑΣ, Β. ΒΡΑΧΝΟΣ, Λ. ΕΥΤΑΞΙΑΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1954

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΚΛ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

CONVENTION

Pour la Prevention et la Repression du Crime de Genocide

Les Parties Contractantes,

Considèrant que l'Assemblée générale de l'Organisation des Nations Unies, par sa résolution 96 (I) en du 11 décembre 1946, a déclaré que le génocide est un crime du droit des gens, en contradiction avec l'esprit et les fins des Nations Unies et que le monde civilisé condamne ;

Reconnaissant qu'à toutes les périodes de l'histoire le génocide a infligé de grandes pertes à l'humanité ;

Convaincues que, pour libérer l'humanité d'un fléau aussi odieux, la coopération internationale est nécessaire ;

Conviennent de ce qui suit :

Article Premier

Les Parties contractantes confirment que le génicide, qu'il soit commis en temps de paix ou en temps de guerre, est un crime du droit des gens, qu'elles s' engagent à prévenir et à punir.

Article II.

Dans la présente Convention, le génicide s'entend de l'un quelconque des actes ci-après, commis dans l'intention de détruire, en tout ou en partie, un groupe national, ethnique, racial ou religieux, comme tel :

a) Meurtre de membres du groupe ;

b) Atteinte grave à l'intégrité pyhsique ou mentale de membres du groupe ;

c) Soumission internationnelle du groupe à des conditions d'existence devant entraîner sa destruction physique totale ou partielle ;

d) Mesures visant à entraver les naissances au sein du groupe ;

e) Transfert forcé d'enfants du groupe à un autre groupe.

Article III.

Seront punis les actes suivants :

a) Le génocide ;

b) L'entente en vue de commettre le génocide ;

c) L'incitation directe et publique á commettre le génocide ;

d) La tentative de génocide ;

e) La complicité dans le génocide.

Article IV.

Les personnes ayant commis le génocide ou l'un quelconque des autres actes énumérés à l'article III seront punies, qu'elles soient des gouvernants, des fonctionnaires ou des particuliers.

Article V.

Les Parties contractantes s'engagent à prendre, conformément à leurs constitutions respectives, les mesures législatives nécessaires pour assurer l'application des dispositions de la présente Convention, et notamment à prévoir des sanctions pénales efficaces frappant les personnes coupables de génocide ou de l'un quelconque des autres actes énumérés à l' article III.

Article VI

Les personnes accusées de génocide ou de l'un quelconque des autres actes énumérés à l'articles III seront traduites devant les tribunaux compétents de l'Etat sur le territoire dequel l'acte a été commis, ou devant la Cour criminelle internationale qui sera compétente à l'égard de celles des Parties contractantes qui en auront reconnu la juridiction.

Article VII

Le génocide et les autres actes énumérés à l'article III ne seront pas considérés comme des crimes politiques pour ce qui est de l'extradition.

Les Parties contractantes s'engagent en paréil cas à accorder l'extradition conformément à leur legislation et aux traités en vigueur.

Article VIII

Toute Partie contractante peut saisir les organes compétents des Nations Unies afin que ceux-ci prennent, conformément à la Charte des Nations Unies, les mesures qu'ils jugent appropriées pour la prévention et la répression des actes de génocide ou de l'un quelconque des autres actes énumérés à l'article III.

Article IX

Les différends entre les Parties contractantes relatifs à l'interprétation, l'application ou l'exécution de la présente Convention, y compris ceux relatifs à la responsabilité d'un Etat en matière de génocide ou de l'un quelconque des autres actes énumérés à l'article III, seront soumis à la Cour Internationale de Justice, à la requête d'une Partie au différend.

Article X.

La présente Convention dont les textes anglais, chinois, espagnol, francais et russe feront également foi, portera la date du 9 décembre 1948.

Article XI.

La présente Convention sera ouverte jusqu'au 31 décembre 1949 à la signature au nom de tout Membre des Nations Unies et de tout Etat non membre à qui l'Assemblée générale aura adressé une invitation à cet effet.

La présente Convention sera ratifiée et les instruments de ratification seront déposés auprés du Secrétaire général des Nations Unies.

A partir du 1er janvier 1950, il pourra être adhéré à la présente Convention au nom de tout Membre des Nations Unies et de tout Etat non membre qui aura reçu l'invitation susmentionnée.

Les instruments d'adhésion seront déposés auprés de Sécrétaire général des Nations Unies.

Article XII

Toute Partie contractante pourra, à tout moment, par notification adressée au Secrétaire général des Nations Unies, étendre l'application de la présente Convention à tous les territoires ou à l'un quelconque des territoires dont elle dirige les relations extérieures.

Article XIII

Dès le jour où les vingt premiers instruments de ratification ou d'adhésion auront été déposés, le Secrétaire général en dressera procés-verbal. Il transmettra copie de ce procès-verbal à tous les Etats Membres des Nations Unies et aux non-membres visés par l'article XI.

La présente Convention entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour qui suivra la date du dépôt du vingtième instrument de ratification ou d'adhésion.

Toute ratification ou adhésion effectuée ultérieurement à la dernière date prendra effet le quatre-vingt-dixième jour qui suivra le dépôt de l'instrument de ratification ou d'adhésion.

Article XIV

La présente Convention aura une durée de dix ans à partir de la date de son entrée en vigueur.

Elle restera par la suite en vigueur pour une période de cinq ans et ainsi de suite, vis-à-vis des Parties contractantes qui ne l'auront pas dénoncée six mois au moins avant l'expiration du terme.

La dénonciation se fera par notification écrite adressée au Secrétaire général des Nations Unies.

Article XV

Si, par suite de dénonciations, le mombre des Parties â la présente Convention se trouve ramené à moins de seize, la Convention cessera d'être en vigueur à partir de la date à laquelle la dernière de ces dénonciations prendra effet.

Article XVI

Une demande de revision de la présente Convention pourra être formulée en tout temps par toute Partie contractante, par voie de notification écrite adressée au Secrétaire général.

L'Assemblée générale statuera sur les mesures à prendre, s'il y a lieu, au sujet de cette demande.

Article XVII

Le Secrétaire général des Nations Unies notifiera à tous les Etats Membres des Nations Unies et aux Etats non membres visés par l'article XI :

a) Les signatures, ratifications et adhésions reçus en application de l'article XI ;

b) Les notifications reçues en application de l' article XII ;

c) La date à laquelle la présente Convention entrera en vigueur, en application de l'article XIII ;

d) Les dénonciations reçues en application de l'article XIV.

e) L'abrogation de la Convention, en application de l'article XV.

f) Les notifications reçuss en application de l' article XVI

Article XVIII

L'original de la présente Convention sera déposé aux archives de l'Organisation des Nations Unies.

Une copie certifiée conforme sera adressée à tous les Etats Membres des Nations Unies et aux Etats non membres visés par l'article XI.

Article XIX.

La présente Convention sera enregistrée par le Secrétaire général des Nations Unies à la date de son entrée en vigueur.

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ

Τὰ Συμβαλλόμενα Μέρη,

Ὑπ' ὄψει λαμβάνοντα ὅτι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 96(1) ἀπὸ 11ης Δεκεμβρίου 1946 ἀποφάσεως αὐτῆς, ἐκήρυξεν ὅτι ἡ γενοκτονία ἀποτελεῖ ἔγκλημα διεθνοῦς δικαίου, ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ πεπολιτισμένος κόσμος καταδικάζει,

Ἀναγνωρίζοντα ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς ἱστορίας της ἡ ἀνθρωπότης ὑπέστη σημαντικὰς ἀπωλείας ἐκ τῆς γενοκτονίας,

Πεπεισμένα ὅτι ἡ διεθνὴς συνεργασία τυγχάνει ἀναγκαία ἵνα ἀπαλλαγῇ ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὴν μισητὴν ταύτην μάστιγα,

Συνωμολόγησαν τὰς κάτωθι διατάξεις :

Ἄρθρον 1.

Τὰ Συμβαλλόμενα Μέρη ἐπιβεβαιοῦν ὅτι ἡ γενοκτονία, συντελουμένη εἴτε ἐν καιρῷ εἰρήνης εἴτε ἐν καιρῷ πολέμου, τυγχάνει ἔγκλημα διεθνοῦς δικαίου καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προλαμβάνουν καὶ νὰ τιμωροῦν αὐτό.

Ἄρθρον 2.

Εἰς τὴν παροῦσαν Σύμβασιν ὡς γενοκτονία νοεῖται οἱαδήποτε ἐκ τῶν κατωτέρω πράξεων, ἐνεργουμένη μὲ τὴν πρόθεσιν ὁλικῆς ἢ μερικῆς καταστροφῆς ὁμάδος, ἐθνικῆς, ἐθνολογικῆς, φυλετικῆς ἢ θρησκευτικῆς, ὡς τοιαύτης :

α) Φόνος τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος.

β) Σοβαρὰ βλάβη τῆς σωματικῆς ἢ διανοητικῆς ἀκεραιότητος τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος.

γ) Ἐκ προθέσεως ὑποβολὴ τῆς ὁμάδος εἰς συνθήκας διαβιώσεως δυναμένας νὰ ἐπειφέρωσιν τὴν πλήρη ἢ τὴν μερικὴν σωματικὴν καταστροφὴν αὐτῆς.

δ) Μέτρα ἀποβλέποντα εἰς τὴν παρεμπόδισιν τῶν γεννήσεων εἰς τοὺς κόλπους ὡρισμένης ὁμάδος.

ε) Ἀναγκαστικὴ μεταφορὰ παίδων μιᾶς ὁμάδος εἰς ἑτέραν ὁμάδα.

Ἄρθρον 3.

Θὰ τιμωροῦνται αἱ ἀκόλουθοι πράξεις :

α) Ἡ γενοκτονία

β) Ἡ συνεννόησις πρὸς διενέργειαν γενοκτονίας

γ) Ἡ ἄμεσος καὶ δημοσία προτροπὴ πρὸς διενέργειαν γενοκτονίας

δ) Ἡ ἀπόπειρα γενοκτονίας

ε) Ἡ συνεργία εἰς τὴν γενοκτονίαν.

Ἄρθρον 4.

Τὰ ἄτομα τὰ διενεργήσαντα γενοκτονίαν ἢ μίαν οἱανδήποτε ἐκ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν ἀπαριθμουμένων εἰς τὸ ἄρθρον 3ον θὰ τιμωροῦνται εἴτε εἶναι κυβερνῶντες, εἴτε ὑπάλληλοι, εἴτε ἰδιῶται.

Ἄρθρον 5.

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ θεσπίσουν, συμφώνως πρὸς τὰ οἰκεῖα αὐτῶν συντάγματα, τὰ ἀπαιτούμενα νομοθετικὰ μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς παρούσης Συμβάσεως καὶ δὴ νὰ προνοήσουν περὶ ἀποτελεσματικῶν ποινικῶν κυρώσεων ἔναντι τῶν προσώπων τῶν ἐνεχομένων εἰς τὸ ἔκλημα τῆς γενοκτονίας ἢ εἰς μίαν οἱανδήποτε ἐκ τῶν πράξεων τῶν ἀπαριθμουμένων εἰς τὸ Ἄρθρον 3ον.

Ἄρθρον 6.

Τὰ πρόσωπα ἅτινα κατηγοροῦνται διὰ γενοκτονίαν ἢ διὰ μίαν οἱανδήποτε ἐκ τῶν πράξεων τῶν ἀπαριθμουμένων εἰς τὸ ἄρθρον 3ον θὰ προσάγωνται ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων δικαστηρίων τοῦ Κράτους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ὁποίου ἡ πρᾶξις συνετελέσθη, ἢ ἐνώπιον Διεθνοῦς Ποινικοῦ Δικαστηρίου καθισταμένου ἁρμοδίου διὰ ἐκεῖνα ἐκ τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἅτινα θὰ ἔχουν ἀναγνωρίσῃ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 7.

Ἡ γενοκτονία καὶ αἱ ἕτεραι πράξεις αἱ ἀπαριθμούμεναι εἰς τὸ Ἄρθρον 3. ον δὲν θὰ θεωροῦνται πολιτικὰ ἐγλήματα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκδοσιν.

Τὰ Συμβαλλόμενα Μέρη ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χορηγήσουν τὴν ἔκδοσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νομοθεσίας αὐτῶν καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐν ἰσχύϊ συμβάσεις.

Ἄρθρον 8.

Ἕκαστον Συμβαλλόμενον Μέρος δύναται νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὰ ἁρμόδια ὄργανα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ὅπως ταῦτα, συμφώνως πρὸς τὸν Χάρτην τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, λάβουν οἷα κρίνουν σκόπιμα μέτρα διὰ τὴν πρόληψιν καὶ τὴν καταστολὴν τῶν πράξεων γενοκτονίας ἢ οἱασδήποτε ἐκ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν ἀπαρριθμουμένων εἰς τὸ ἄρθρον 3ον.

Ἄρθρον 9.

Αἱ μεταξὺ τῶν Συμβαλλομένων Μερῶν διαφοραί, αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ἑρμηνείαν, τὴν ἐφαρμογὴν ἢ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης Συμβάσεως, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν διαφορῶν τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν εὐθύνην τοῦ Κράτους, εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν γενοκτονίαν, ἢ οἱανδήποτε ἐκ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν ἀπαριθμουμένων εἰς τὸ ἄρθρον 3ον, θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὸ Δικαστήριον Διεθνοῦς Δικαιοσύνης, κατ' αἴτησιν ἑνὸς τῶν ἐν τῇ διαφορᾷ Μερῶν.

Ἄρθρον 10.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις, ἧς τὰ κείμενα εἰς τὴν ἀγγλικήν, κινεζικήν, ἱσπανικήν, γαλλικὴν καὶ ρωσσικὴν τυγχάνουν ἐξ ἴσου αὐθεντικά, θὰ φέρῃ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς 9ης Δεκεμβρίου 1948.

Ἄρθρον 11.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ εἶναι ἀνοικτὴ μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1949 πρὸς ὑπογραφὴν εἰς οἱονδήποτε Μέλος τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἢ οἱονδήποτε Κράτος μὴ Μέλος πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπηυθύνθη ἐπὶ τούτῳ πρόσκλησις τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θέλει κυρωθῇ, τὰ δὲ ὄργανα κυρώσεως θέλουν κατατεθῇ παρὰ τῷ Γενικῷ Γραμματεῖ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1950, οἱονδήποτε Μέλος τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἢ οἱονδήποτε Κράτος μὴ μέλος λαβὸν τὴν προμνησθεῖσαν πρόσκλησιν, δύναται νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν παροῦσαν Σύμβασιν.

Τὰ ὄργανα προσχωρήσεως θὰ κατατίθενται παρὰ τῷ Γενικῷ Γραμματεῖ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Ἄρθρον 12.

Οἱονδήποτε Συμβαλλόμενον Μέρος δύναται, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, κατόπιν ἀνακοινώσεως ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης Συμβάσεως εἰς ὅλα τὰ ἐδάφη, ἢ εἰς ἕν οἱονδήποτε ἐκ τῶν ἐδαφῶν, τῶν ὁποίων κατευθύνει τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις.

Ἄρθρον 13.

Εὐθὺς ὡς κατατεθοῦν τὰ εἴκοσι πρῶτα ὄργανα κυρώσεως ἢ προσχωρήσεως ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς θέλει καταρτίσῃ σχετικὸν Πρωτόκολλον. Θέλει διαβιβάσῃ ἀντίγραφον τοῦ πρωτοκόλλου τούτου εἰς ἅπαντα τὰ Κράτη-Μέλη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν εἰς τὰ μὴ-Μέλη περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 11ον.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θέλει τεθῇ ἐν ἰσχύϊ τὴν 90 ἡμέραν μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς καταθέσεως τοῦ εἰκοστοῦ ὀργάνου κυρώσεως ἢ προσχωρήσεως.

Πᾶσα κύρωσις ἢ προσχώρησις συντελουμένη μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμερομηνίαν θὰ ἐπιφέρῃ ἀποτέλεσμα τὴν 90 ἡμέραν μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ οἰκείου ὀργάνου κυρώσεως ἢ προσχωρήσεως.

Ἄρθρον 14.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ εἶναι διαρκείας δέκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ αὐτῆς.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ παραμείνῃ ἐν ἰσχύϊ ἐπὶ μίαν εἰσέτι πενταετίαν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἔναντι τῶν Συμβαλλομένων Μερῶν ἅτινα δὲν θὰ εἶχον καταγγείλῃ αὐτὴν ἓξ μῆνας τοὐλάχιστον πρὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς προθεσμίας.

Ἡ καταγγελία θὰ συντελεῖται διὰ γραπτῆς ἀνακοινώσεως πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Ἄρθρον 15.

Ἐὰν συνεπείᾳ τῶν καταγγελιῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν Συμβαλλομένων Μερῶν εἰς τὴν παροῦσαν Σύμβασιν μειωθῇ εἰς ὀλιγώτερα τῶν δέκα ἓξ, ἡ Σύμβασις θὰ παύσῃ ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας καθ' ἣν ἡ τελευταία ἐκ τῶν καταγγελιῶν τούτων θὰ ἐπιφέρῃ ἀποτέλεσμα.

Ἄρθρον 16.

Αἴτησις ἀναθεωρήσεως τῆς παρούσης Συμβάσεως θὰ δύναται νὰ διατυπωθῇ ὁποτεδήποτε καὶ ὑπὸ οἱουδήποτε Συμβαλλομένου Μέρους, διὰ γραπτῆς ἀνακοινώσεως ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις θέλει ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν τυχὸν ληπτέων μέτρων ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ρηθεῖσαν αἴτησιν.

Ἄρθρον 17.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν θὰ γνωστοποιῇ εἰς ἅπαντα τὰ Κράτη-Μέλη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ εἰς τὰ Κράτη μὴ-Μέλη περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 11ον, τὰ κάτωθι :

α) Τὰς ὑπογραφάς, κυρώσεως καὶ προσχωρήσεως τὰς ληφθείσας κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 11,

β) Τὰς ἀνακοινώσεις τὰς ληφθείσας εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 12,

γ) Τὴν ἡμερομηνίαν τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ τῆς παρούσης Συμβάσεως εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 13.

δ) Τὰς καταγγελίας τὰς ληφθείσας κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 14.

ε) Τὴν κατάργησιν τῆς Συμβάσεως, εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 15.

στ) Τὰς ἀνακοινώσεις τὰς ληφθείσας εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 16.

Ἄρθρον 18.

Τὸ πρωτότυπον τῆς παρούσης Συμβάσεως θέλει κατατεθῇ εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον θέλει διαβιβασθῇ πρὸς ἅπαντα τὰ Κράτη-Μέλη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ εἰς τὰ Κράτη μὴ-Μέλη περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 11ον.

Ἄρθρον 19.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ καταχωρηθῇ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν εἰς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ αὐτῆς.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ